

Kleine Liefde

Door C.R.Christophers

1ste editie

Oktober 2018

Het verhaal dat je gaat lezen is het eerste (en hopelijk niet het laatste) verhaal dat ik geschreven en gepubliceerd heb. Ik schrijf momenteel onder de naam C.R.Christophers, maar ik hoop dat mijn werk uiteindelijk goed genoeg ontvangen zal worden zodat ik mij comfortabel genoeg voel om onder mijn eigen naam te gaan schrijven. Ik begon ongeveer een jaar geleden met het schrijven van dit verhaal, rond de tijd dat ik afstudeerde voor mijn Master diploma (in Theologie en Religiewetenschappen). Het verhaal zat al veel langer in mijn hoofd, uiteindelijk had ik genoeg moed had verzameld om het op te schrijven.

Voordat je begint met dit verhaal wil ik je graag bedanken voor het kopen van dit boek en dat je de tijd neemt het te lezen. Ik wil ook graag mijn ouders en andere familieleden en vrienden bedanken voor het nakijken van de tekst, het suggereren van verbeteringen en me aanmoedigen om door te blijven werken en het uiteindelijk te publiceren. Het kostte me veel tijd en moeite, maar ik geloof dat dit het allemaal waard was.

Hoofdstuk 1

Adina Bowman voelde zich vaak afhankelijk van anderen. Haar leven lang had ze te doen met enkele duidelijke tekortkomingen. De grootste hiervan (excuseer de woordspeling) was haar geringe lichaamslengte. Zelfs na haar tweeëntwintigste verjaardag was ze niet langer dan 1,5 meter. Ze probeerde dit gewoonlijk te verbergen door plateauzolen te dragen, maar ook dan was het nog steeds duidelijk dat ze veel kleiner was dan de meeste jonge vrouwen van haar leeftijd. Wat het allemaal nog lastiger maakte waren haar nauwelijks bestaande atletische vaardigheden, waar ondanks haar vele spieroefeningen geen verandering in kwam.

Deze eigenschappen hebben haar leven altijd vrij moeilijk gemaakt. Niet alleen waren gymlessen en andere fysieke activiteiten altijd lastig tot onmogelijk voor haar, maar ze werd ook vaak buitengesloten. Bijvoorbeeld toen ze met haar klas een pretpark bezocht waar zij als enige te kort was voor de meeste attracties, waardoor ze veel tijd op een bankje doorbracht totdat de anderen terug kwamen en ze een gedetailleerd verslag kreeg over wat ze gemist had. Rond haar twintigste was ze zelfs als het oudste lid van een groep de enige die haar ID moest tonen bij het bezoeken van een bar of volwassen film. Daarnaast moesten mensen haar ook continue helpen met fysieke activiteiten, waaronder zware voorwerpen verplaatsen of iets van hoge planken pakken. Ze wist dat de meeste mensen haar gewoon wilden helpen, maar dit deed het niet minder vernederend voelen. Dat was vooral het geval als ze

geholpen moest worden door mensen die jonger en tegelijkertijd langer waren dan zij, zoals haar 15-jaar oude nicht.

Er waren ook vaak situaties waarin ze grappen moest negeren van haar klasgenoten en andere mensen om haar heen. Sommigen maakten deze grappen om haar te pesten, maar in de meeste gevallen was het bedoeld als pijnloos plagen door mensen die nooit de tijd namen om na te denken of zij die opmerkingen daadwerkelijk grappig vond. Dit alles betekende niet dat ze nooit afspraakjes met jongens had, aangezien er veel mannen waren die haar geringe lengte aantrekkelijk vonden, temeer door haar lange zwarte haar en bleke huid. De meeste afspraakjes gingen echter niet erg goed, en de relaties waren kortdurend, omdat de meeste jongens dezelfde grappen en opmerkingen maakten over haar lengte die ze van anderen kreeg. Ze realiseerde zich ook dat de meeste mannen weinig interesse in haar hobby's en talenten hadden maar meer de kans zagen om een klein, zwak meisje te beschermen en te verdedigen om zichzelf sterker en mannelijker te voelen.

Ze was nu tweeëntwintig en had net haar bachelor Beeldende Kunsten gehaald. Ze had al betaald werk, en nu zocht ze alleen nog naar een plek om op zichzelf te wonen. Haar ouders waren niet bezig om haar het huis uit te krijgen, maar ze wou zelf zo snel mogelijk een onafhankelijk leven leiden. Uiteindelijk kreeg ze de kans hiervoor, maar helaas niet op de meest ideale manier.

Een tijdje geleden was haar grootmoeder, genaamd Cynthia, overleden. Ze kreeg een fataal hartinfarct toen ze ging wandelen naar het dorpje naast

het bos waarin haar huis stond. Adina was hier best verdrietig over, aangezien zij en haar grootmoeder goed met elkaar konden opschieten en samen altijd veel plezier hadden. Cynthia was ook niet zo lang, maar dat had meer te maken met het feit dat ze vanwege haar leeftijd al jaren steeds korter werd. Adinda's vader (Robert) probeerde Cynthia geregeld te overtuigen om te verhuizen naar een appartement in San Francisco, zodat ze haar makkelijker konden bezoeken als ze ergens problemen mee zou krijgen. Cynthia wilde echter in het oude huis blijven wonen, omdat het daar rustiger was en omdat ze erg hield van het dichtbij liggende dorp Hiddengrove.

Volgens Cynthia's testament erfde Adina het huis, aangezien ze wist dat zij een eigen huis zocht. Daarnaast erfde Adina ook nog de paar duizend dollar spaargeld van Cynthia. Adina's ouders wisten niet helemaal zeker of dit allemaal wel zo'n goed idee was, aangezien het huis zich op een redelijk geïsoleerde plek bevond, en ook omdat het gebrek aan openbaar vervoer ongemakkelijk voor haar zou kunnen zijn aangezien ze niet erg goed was in het lopen of fietsen van lange afstanden. Adina drong echter aan dat ze haar lieten verhuizen, zowel omdat ze het zat was om in zo'n enorme drukke stad als San Francisco te leven en omdat ze zichzelf wilde uitdagen.

Uiteindelijk kwam de dag dat Adina haar ouderlijk huis in San Francisco verliet en haar intrek nam in het huis van haar grootmoeder, dicht bij Hiddengrove. Robert ging met haar mee, zowel om haar te helpen met haar bagage en om wat dingen bij Cynthia's huis op te halen die hij zelf had geërfd. Ze reden naar Hiddengrove, aangezien ze te veel dozen bij

zich hadden om het vliegtuig te nemen. Onderweg stopten ze enkele keren om hun benen te strekken, te lunchen en van het uitzicht te genieten. Laat in de middag bereikten ze Hiddengrove uiteindelijk. Het was een redelijk klein dorp, grotendeels omringd door bos, afgezien van het deel dat verbonden was met een groot meer. Hoewel het dorp klein was, had het alles wat Adina nodig had, zo hoefde ze niet een paar uur te rijden om in een ander dorp te winkelen of naar een huisarts te gaan. Het dorp had niet alleen voorzieningen die je verwacht van de meeste steden en dorpen, zoals een school en een dokter, maar ook enkele restaurants waar Adina geïnteresseerd in was. Maar zelfs als haar nieuwe huis niet zo ver van het dorp gelegen zou zijn, wilde ze de meeste maaltijden laten bezorgen. Ze wilde namelijk liever niet te ver lopen voor haar eten dat ze liever thuis at, en waarschijnlijk koud zou worden als ze het zelf zou gaan halen.

Ze parkeerden de auto om te gaan eten bij het lokale Chinese restaurant. De Chinese keuken was haar favoriet, en ze wilde weten of het restaurant goed genoeg was en of het bij haar thuis zou willen bezorgen. Voordat ze naar binnen gingen merkte Adina het toeristenbureau op tegenover het Chinese Restaurant.

“Excuseer me pap”, zei ze. “Vind je het goed als ik eerst even bij het toeristenbureau langs ga? Misschien kan ik daar nog wat dingen aan de weet komen.”

“Goed”, zei Robert. “Ik ga vast iets bestellen, dus je hebt denk ik 15 minuten voordat het eten aankomt. Wil je weer het gebruikelijke?”

“Ja graag. Bedankt.”, zei ze.

“Ga dan maar. Probeer niet te veel uit te geven.”

Adina vertrok naar het toeristenbureau, wat ook als souvenirwinkel diende ondanks dat het gebouw niet zo groot was. Adina ging graag naar dit soort winkels. Ze kocht bijna nooit iets, maar ze hield er gewoon van om binnen rond te lopen en naar de verschillende boeken en andere producten te kijken. Ze probeerde meer informatie te krijgen over wat het dorp allemaal te bieden had. Als kind had ze nooit veel aandacht besteed aan dit soort dingen ondanks het feit dat zij en haar ouders het dorp meerdere keren hadden bezocht wanneer ze bij Cynthia op visite gingen. De meeste boeken en folders in de winkel waren van het soort zoals je die zou verwachten in een toeristenbureau in dit soort dorpen: wandelkaarten van het bos, folders over routes voor bergwandelingen of klimplekken, kaarten met belangrijke locaties zoals het huis van een beroemde schilder etc. Enkele dingen trokken haar aandacht, vooral een stel kleine figuren en poppen gekleed in doeken en vellen en andere zelfgemaakte kleren. Ze pakte eentje op en keek naar het label, waarop stond "Hidden".

"Heeft u iets gevonden waarin u geïnteresseerd bent?". Adina schreeuwde het bijna uit van schrik, aangezien ze zo gefocust was op het figuur wat ze vasthield dat ze niet gemerkt had dat de eigenaresse van de winkel achter haar was gaan staan. Ze liet het figuur bijna vallen, maar ze kon het nog net grijpen voordat ze vijf dollar moest betalen voor scherven van iets wat ze waarschijnlijk niet eens van plan was te kopen als het nog heel was (dat betekent niet dat het slecht vakmanschap was, maar ze was gewoon niet geïnteresseerd in het kopen van souvenirs).

“Sorry dat ik u liet schrikken”, zei de eigenaresse. De vrouw was slank, rond 1,8 meter en begin dertig. Ze had kort, witblond stekelhaar en een duidelijk middel-Atlantisch accent. “Het was niet mijn bedoeling om u te besluipen.”

“Geeft niet”, zei Adina.

“Heb ik het juist dat je geïnteresseerd bent in deze figuurtjes?”

“Ik was gewoon even nieuwsgierig. Ik denk niet dat ik er eentje ga kopen, maar ik was benieuwd naar wat het precies zijn.”

“Heb je ooit wel eens van de Hiddens gehoord”, vroeg de eigenaresse.

Adina kon zich vaag herinneren dat haar grootmoeder die naam wel eens genoemd had, maar ze kon de specifieke details niet herinneren.

“Niet dat ik weet.”

“Het zijn mensachtige wezens die ongeveer zo groot zijn als het figuurtje wat u nu vasthoudt.”

Adina was verrast om dit te horen, en keek terug naar het figuurtje wat ze vasthield, wat maar een paar cm lang was.

“Hoe is dat mogelijk?”, vroeg ze met een klein beetje sceptische toon.

“Weet ik niet”, beantwoorde de eigenaresse.

“Niemand is het ooit gelukt om een echt lichaam of skelet te vinden om te laten onderzoeken. Er waren een paar verhalen waarin iemand er een zou hebben gezien, maar die verhalen werden gezien als bedrog. Eén onderzoeker heeft ooit beweerd dat hij er een had gevonden, maar toen het bleek dat zijn verhaal niet kon kloppen verloor hij zijn positie aan de universiteit waar hij als docent werkzaam was. Daarom durft niemand

meer serieus academisch onderzoek te doen naar dit onderwerp. In de laatste decennia zijn er echter verschillende mensen geweest die beweerden dat ze een of meer Hiddens in het bos hebben gezien, of in sommige gevallen zelfs in hun huis. Zij beweren dat kleine voorwerpen zo vaak zoekraken omdat deze door de Hiddens gestolen worden."

"Dus het zijn net Bruikleners?", vroeg Adina.

"Wat zijn dat?"

"Je weet wel, die kleine mensen uit die Britse kinderboeken? Ze hebben er zelfs eens een Japanse animatiefilm over gemaakt."

"Daar weet ik niks van, maar ik heb nog nooit gehoord over een Hidden die iets teruggaf wat ze gestolen hadden, dus ik denk dat de term "dieven" wat juister is dan "leners".

Adina grinnikte hier een beetje over. Ze probeerde haar lach in te houden, vooral omdat ze een luide knorrende lach had waarvoor ze zich altijd een beetje schaamde, ondanks dat sommige mensen het schattig vonden.

"Hoe dan ook", zei de eigenaresse, "een paar decennialang was er genoeg interesse in de Hiddens om dit dorp tot een succesvolle toeristische plek te maken. Mijn vader was de vorige manager van deze zaak en hij verdiende er aanzienlijk meer aan dan ik. Nadat het fenomeen enkele keren ontkracht was, begonnen de mensen hun interesse te verliezen, vooral omdat veel landen en culturen hun eigen mythen hebben over kleine mensen, dus dit dorp was niet zo interessant meer."

"Sorry daarvoor", zei Adina.

“Maar genoeg over ons gepraat”, zei de eigenaresse, “wat heeft jou naar dit dorp gebracht?”

“Ik ben hier net naartoe verhuist. Ik heb mijn grootmoeders huis in het bos geërfd, hoewel ik niet zeker weet of dat technisch gezien telt als “in het dorp.”

“Heb je het zelf geërfd? Ben je niet een beetje te jong om alleen in zo’n afgelegen huis te wonen?”

“Ik ben tweeëntwintig. Ik denk dat ik het wel aankan.”

“Het spijt me, ik dacht dat je nog op de middelbare school zat.”

“Ik ben eraan gewend”, zei Adina ietwat geërgerd over hoe vaak dit haar overkwam.

“Hoe dan ook”, zei de eigenaresse. “Volgens mij heb ik je grootmoeder niet zo vaak in het dorp gezien, maar ik heb wel gehoord over de oorzaak van haar overlijden.”

Adina leek duidelijk bedroefd doordat ze hieraan herinnerd werd, en de eigenaresse verontschuldigde zichzelf zo snel mogelijk en bood haar condoleances aan.

“Oké”, zei de eigenaresse. “Ik hoop dat je het hier naar zin zult hebben.”

“Bedankt”, zei Adina. Opeens bedachte ze zich dat haar vader in het restaurant op haar wachtte en zag dat hij haar duidelijk probeerde te seinen dat haar eten al klaar was. Adina rende snel de winkel uit en ging het restaurant binnen.

“Ik dacht dat je wist hoe lang 15 minuten duren”, zei Robert met een toon die zowel humoristisch als ietwat geïrriteerd was.

“Het spijt me”, zei Adina met een begripvolle glimlach terwijl ze haar gebakken rijst met kip at. “Ik

was in de winkel aan het rondkijken en de eigenaresse begon een gesprek met mij dat een beetje lang duurde."

"Heb je nog iets interessants van haar gehoord? En vertel me alsjeblieft dat je niet te veel geld besteed hebt. Als dit soort zaken een boomtak als souvenir kunnen verkopen zullen ze niet twijfelen om er tien dollar voor te vragen."

"Het is oké pap, ik heb niks gekocht." Adina wist dat haar vader geen fan was van dit soort winkels, omdat hij dacht dat ze mensen afzetten voor dingen die ze daarna gewoon in hun kast gooien als ze thuis komen of aan andere mensen geven die daarna hetzelfde doen. "Ze heeft me wel verteld over wezens genaamd Hiddens."

"Oh God", zei Robert geïrriteerd terwijl hij zijn voorhoofd masseerde, "niet die onzin weer. Je grootmoeder vertelde me continue dat ze die wezens rond zag rennen in het bos. Ze heeft zelfs een keer een paar planken uit haar vloer getrokken omdat ze zeker dacht te weten dat er een paar onder haar vloer leefden. Ik zweer het je, het ligt allemaal aan die lui die "bewijs" fotoshoppen zodat ze hun dorp ergens beroemd voor kunnen maken."

"Kun je alsjeblieft een beetje rustiger doen pap?", reageerde Adina. Ze wist dat als ze niks zei, ze hier nog een paar minuten naar zou moeten luisteren.

"Sorry. Ik vind dat je grootmoeder de laatste paar jaar niet helemaal goed bij haar hoofd was. Dat is de belangrijkste reden waarom ik haar steeds vroeg om naar San Francisco te verhuizen, zodat ik haar wat meer in de gaten kon houden."

"Ik snap het pap. Ik zeg gewoon dat je wat overdreven doet over dit onderwerp."

“Wat bedoel je? Geloof je daadwerkelijk in al dat mini-mensen gedoe?”, vroeg Robert met een eigenwijze grijns.

“Ik weet het niet. Ik denk niet dat ze echt bestaan, maar ik vind het wel een leuk idee.”

“Ja. Echt een leuk idee. Kleine mensen die door je huis lopen, je spullen stelen en naar je kijken en luisteren terwijl jij je met privé zaken bezig houdt. Klinkt geweldig...”

Nadat ze klaar waren met hun maaltijd reden Adina en haar vader verder naar de grens van het dorp, waar ze de auto moesten parkeren omdat ze niet verder het bos in konden rijden. Robert droeg het grootste gedeelte van de bagage terwijl Adina alleen een lichte rugzak en een kleine doos droeg. Eerst had ze meer dingen meegenomen, maar vijftig meter verder moest haar vader enkele dingen van haar overnemen. Ze volgden het bospad verder de heuvels in gedurende tien minuten, hoewel ze ook even stopten voor een kleine pauze om wat water te drinken. Niet alleen vanwege al het gewicht wat ze mee moesten dragen, maar ook omdat het eind juli was, en het was flink heet. De bomen belemmerde een deel van het zonlicht, maar zelfs in de schaduw was het niet erg koel.

Uiteindelijk kwamen ze aan bij het huis. Het huis stond op een grote open ruimte tussen de bomen, met genoeg ruimte ervoor waar je twee auto's zou kunnen parkeren. Het huis had geen verdiepingen en maar een paar kamers, net zoals een appartement in de stad. Alle kamers en kasten waren toegankelijk via de gang. In de gang stonden weinig dingen, omdat het zo smal was. Er hingen wel een paar foto's van familieleden (waaronder

Adina als een klein meisje) en een kapstok en een klein rek voor sleutels en andere kleine voorwerpen.

De grootste kamer diende als woonkamer, eetkamer en keuken. Net zoals in de gang lagen er in deze kamer lichtgekleurde vloerplanken. De keuken lag links achterin (van het perspectief van de ingang) en de eettafel direct links bij binnenkomst. Aan de andere kant stond een grote kast en een salontafel die deels omringd was door een donkerblauwe bank. Tegenover de bank stond een flatscreen tv die op een klein tafeltje stond. Rechts achterin was een kleine openhaard, waar Adina waarschijnlijk niet zoveel gebruik van zou gaan maken.

De badkamer had een bad (met daarin een douche), een WC en een spiegel boven een kleine wasbak. De vloer bestond uit witte vloertegels en was deels bedekt met een blauw tapijt.

Er was een medium-grote slaapkamer met rode vloerbedekking, een bed dat onder het raam stond, een bureau tegen de muur haaks op het bed en een kast tegen elke andere muur. Verder was er nog een rommelkamer, hoewel Adina's grootmoeder het ook als werkkamer gebruikte.

Nadat ze alle bagage en dozen hadden neergezet, ging Robert nog een keer terug naar de auto om de laatste dozen op te halen. Adina bleef achter om rond te kijken en enkele dingen uit te pakken. Terwijl ze in de woonkamer rondkeek, merkte ze dat enkele vloerplanken nieuwer waren dan de rest.

“Dat zijn zeker de nieuwe planken om de oude te vervangen die oma had verwijderd toen ze naar kleine mensen zocht”, dacht ze in zichzelf. Ze nam het hele idee niet zo serieus, maar ze had er geen probleem mee als haar grootmoeder en de winkeleigenaar het juist

hadden. Ze probeerde zich een kleine familie in te beelden, die zich onder de vloer verstopten zodat de grote mensen die boven hen liepen hen niet konden vinden. "Dan zou ik eindelijk eens de langste in het huis zijn", dacht ze grinnikend in zichzelf.

Toen ze naar een van de kasten in de kamer liep merkte ze dat eronder een klein gat in de vloer zat. Het gat was net klein genoeg voor een muis om erdoor te kruipen. Adina was even bang dat er ongedierte in het huis leefde, maar ze dacht dat het mogelijk een van de gaten was die haar grootmoeder gemaakt had tijdens haar zoektocht, en niemand had het gemerkt. Ze wist in ieder geval dat het gat niet door een rat gemaakt was, aangezien het gat anders veel groter zou zijn.

Ze doorzocht de kamer om iets te vinden om het gat mee te bedekken, zowel om te voorkomen dat een dier het gat als ingang zou gebruiken en om te voorkomen dat haar vader erachter kwam. Als haar vader het gat zou vinden zou hij het een slecht idee kunnen vinden om haar hier alleen te laten wonen. Ze was niet van plan om terug te krabbelen van haar beslissing om iets wat in haar ogen geen probleem is. Ze vond een snijplank in de keukenla, waarmee ze het gat kon bedekken. Het was iets waar knaagdieren niet zo makkelijk doorheen konden knagen zoals een boek, en het viel ook niet zo op.

Robert kwam terug met de laatste dozen, die ze begonnen uit te pakken. Adina's oorspronkelijke kamer in San Francisco was tamelijk klein, dus ze hoefde niet zoveel mee te brengen. Ze had geen grote garderobe en had niet zoveel boeken, omdat ze vooral e-boeken en online strips op haar tablet las. Ze bracht ook maar een console mee die ze ook gebruikte voor Dvd's afspelen.

Zij en haar vader hadden geen meubilair meegebracht, omdat de meubels van haar grootmoeder niet zo ouderwets waren, dus ze konden nog gebruikt worden. Haar grootmoeder was zelf ook erg kort, dus het huis was niet echt voor lange mensen ingericht. Adina hoefde dus niet zoveel dingen op te stapelen om hoge plekken te bereiken.

Ze bracht echter wel veel tekenspullen mee, aangezien tekeningen op het internet maken haar baan was. Hoewel ze het grootste deel van de uiteindelijke versie op haar tablet deed schetste ze graag met papier en potlood (waarna ze een scanner gebruikte om het op haar tablet te zetten). Gelukkig was er een winkel in het dorp waar ze nieuwe materialen kon kopen, dus ze kwam niet in de problemen als ze een potlood brak of een gum verloor. Nadat ze klaar waren met het uitpakken van alle dozen begon Robert wat dingen uit de opbergkamer in te pakken die hij van Cynthia geërfd had. Er waren enkele dingen waar hij zelf niet geïnteresseerd in was, dus vroeg hij Adina of zij die misschien wilde houden. Adina inspecteerde deze, en de enige opmerkelijke objecten waren een paar poppen en een paar kleine kistjes gevuld met poppenkleren.

“Waarom liggen hier zoveel poppenkleren?”, vroeg ze aan haar vader.

“Jouw grootmoeder verzamelde ze al heel lang”, zei haar vader. “Haar ouders en grootouders kochten ze vaak voor haar, vooral als ze terugkwamen uit andere landen. Telkens als wij op vakantie gingen, ging ze langs bij elke souvenirwinkel en andere winkels om kleertjes te kopen die ze niet in Californië kon krijgen. Ze besteedde zo veel tijd in die zaken en aan het zoeken

naar zulke zaken dat je opa altijd zocht naar alternatieve routes zodat hij niet zo lang op haar hoefde te wachten."

"Was het echt zo erg?"

"Geloof me, soms moest hij luisteren terwijl een andere man zat te janken over hoe zijn vrouw hem dwong om samen kleren te gaan kopen. Op zulke momenten wou hij zo'n vent vertellen dat die tenminste de kans zou krijgen om zijn vrouw rond te zien lopen in dat nieuwe badpak in plaats van het aan een kinderspeeltje te geven."

"Opeens snap ik je gemakker over souvenirwinkels beter."

"Kom op zeg, je zegt dat alsof ik dat continue doe."

"Waarom was ze er zo door geobsedeerd?", vroeg Adina terwijl ze de kistjes doorkeek.

"Dat heb ik haar nooit echt gevraagd. Je weet toch hoe ze uren kon doorzwammen als je een beetje interesse toonde in haar hobby's."

Adina knikte. Hoewel ze van haar grootmoeders gezelschap genoot waren er momenten waarin Cynthia zo lang aan het praten was dat ze haar hersenen gewoon moest afsluiten terwijl ze wat knikte.

"Misschien bewaarde ze het voor die kleine mensen", zei haar vader sarcastisch.

Adina bleef een tijdje de kistjes doorzoeken. De outfits waren zeer gevarieerd, en sommige waren duidelijk het resultaat van veel werk. Haar grootmoeder was een modeontwerpster voor ze met pensioen ging, en dit was mogelijk de reden voor haar carrière keuze. Sommige outfits vond ze wel schattig, maar er waren ook een paar die ze zeker niet aan haar niet-blanke kennissen zou laten zien.

Toen ze eindelijk klaar waren met alles uitpakken en alles inpakken wat Robert mee ging nemen was het al half elf in de avond. Aangezien ze allebei uitgeput waren van het werk besloten ze om vroeg naar bed te gaan. Adina sliep in haar eigen slaapkamer terwijl Robert gewoon op de bank ging liggen. Het was zo'n bank dat je in een bed kon veranderen in het geval dat iemand bleef slapen. Het was een beetje lastig voor Robert om in slaap te vallen, omdat hij steeds zachte geluiden bleef horen die hem wakker hielden en hij wilde zeker zijn dat er geen dieren de kamer waren binnen gekomen. De geluiden stopten na een tijdje, dus de rest van de nacht sliep hij goed. Voor Adina was het nooit lastig om in slaap te vallen en deze nacht was geen uitzondering.

Toen ze wakker werden namen ze een snel ontbijt waarna Robert eindelijk vertrok. Terwijl hij naar de auto liep keek hij een paar keer achterom voor het geval dat Adina van gedachten veranderd was en achter hem aan kwam rennen. Toen hij uiteindelijk de auto bereikte realiseerde hij zich dat ze hem niet volgde en dat ze haar beslissing had genomen. Hij probeerde dit te accepteren, terwijl hij zichzelf vertelde dat ze op haar leeftijd niet langer zijn kleine meid zou blijven.

De volgende dagen waren relaxt voor Adina. Ze besteedde vooral tijd aan het tekenen van nieuwe ideeën voor haar kunst-blog en enkele crowdsourcing websites. Ze werkte vooral aan opdrachten die ze waarschijnlijk al wat eerder had moeten afmaken, maar de verhuizing kostte flink wat tijd en energie. Gelukkig hadden haar meeste klanten geen strenge deadlines, vooral omdat ze pas de rekening stuurde nadat de tekeningen klaar waren. Ze werkte ook aan enkele van haar eigen

karakters en verhalen terwijl ze de moed probeerde te verzamelen om ze online te zetten voor feedback. Ze hoopte ooit voor een grote strip-uitgever te kunnen werken, maar als ze haar CV opstuurde kreeg ze nooit antwoord.

Ze besteedde de rest van de dag aan het doen van boodschappen, slapen, videospelletjes en lichaamsoefeningen, die voornamelijk bestonden uit het tillen van gewichten terwijl ze op haar computer keek of ze deed squat oefeningen tijdens het tekenen of gamen.

Na een tijdje begon ze echter enkele vreemde dingen op te merken. Ze hoorde zachte geluiden onder de vloer en kleine hoeveelheden eten begonnen te verdwijnen. Ze kon ook veel kleine voorwerpen, zoals tissues en een paar stift- en pennendoppen, niet meer vinden. Ze begon zich af te vragen of er daadwerkelijk muizen in het huis waren en de mogelijkheid dat er een rat leefde deed haar gruwen. Ze keek onder de kast en zag dat hoewel de snijplank nog steeds het gat bedekte, het een klein beetje verschoven was, alsof het weg was geduwd en daarna weer terug was gelegd. Voor de zekerheid ging ze op internet zoeken naar ongediertebestrijders in de buurt. Ze vond een bedrijf in een ander dorp, maar toen ze hen belde bleek dat ze nog een paar dagen moest wachten voordat ze konden komen.

In de tussentijd besloot ze om het dorp in te gaan om te kijken of ze ergens muizenvallen kon kopen. Toen ze naar buiten ging merkte ze dat er een kat voor het huis stond. De kat was de laatste paar dagen al enkele keren op komen dagen, maar Adina had hem buitenshuis wat eten gegeven als hij hongerig leek. Ze probeerde niet te dichtbij te komen, omdat ze niet zeker